

Kaya de Vos predă arhitectura la o universitate din Europa. A publicat până acum câteva cărți, o serie de eseuri și articole de specialitate. Are un birou de arhitectură unde proiectează dacă are comenzi și dacă ceea ce i se cere i se pare provocator. A scrie *romance*-uri este un cadou pe care și-l face din când în când sieși, pentru că astfel își poate lăsa imaginația să se desfășoare în voie, fără cenzura bugetelor imposibile, fără presiunea termenelor inacceptabile, fără hărțuiala beneficiarilor cu exigențe prost înțelese. Iar dacă ceea ce scrie poate să-i bucure pe cei din jur, se declară extrem de mulțumită.

Kaya de Vos
TOATE FEMEILE
VOR 7 *romance*

 HUMANITAS
BUCUREȘTI

Coperta: Angela Rotaru
Tehnoredactor: Manuela Măxineanu
Corector: Andreea Stănescu
DTP: Florina Vasiliu, Dan Dulgheru

Tipărit la C.N.I. Coresi S.A.

© HUMANITAS, 2011

ISBN 978-973-50-2904-3
Descrierea CIP este disponibilă
la Biblioteca Națională a României

EDITURA HUMANITAS
Piața Presei Libere 1, 013701 București, România
tel. 021/408 83 50, fax 021/408 83 51
www.humanitas.ro

Comenzi Carte prin poștă: tel./fax 021/311 23 30
C.P.C.E. – C.P. 14, București
e-mail: cpp@humanitas.ro
www.libhumanitas.ro

Doctorului C.C.

*C*eremonia se încheiase. Totuși, ceva din marea taină care tocmai se săvârșise acolo părea că dăinuie încă în aerul rece și sever al micii capele normande a cărei istorie se pierdea hăt, demult, înainte de anul 1000. Arboarele lui Iisus din marele vitraliu conceput de Braque însuși trimitea intense raze albastre asupra asistenței emoționate.

În rochii albe de organza, fluturându-și părul prins cu funde uriașe din tul, două fete cam de opt ani începură să împartă celor prezenți bomboane așezate în coșulețe plate și orânduite frumos pe paturi de hârtie dantelată.

Aproape imediat după ce preotul își încheiase scurta alocuțiune, din grupul adunat să schimbe îmbrățișări în mijlocul capelei se desprinsese o femeie înaltă, cu silueta gracilă, care se îndreptă spre șirul de bănci din stânga. În mișcare, *deux-pièces*-ul ei din shantung sidefiu răspândea ape suave în semiobscuritatea austeră. Pe cap purta o pălărie din pai alb-argintiu, cu calotă mică și boruri enorme, care îi înconjură chipul senin cu un nimb strălucitor. Dacă o priveai atent, observai că era, poate, trecută de prima tinerețe. Radia însă o prospețime și o lumină cu care vârsta nu avea a face. Era frumoasă, ori fericirea care i se citea pe față o făcea să arate astfel? Mergea pășind ușor, ca într-o plutire, strângând în mâini un buchet alcătuit cu migală din flori și frunze subțiri de fraesia albe. Se opri la prima bancă, unde, într-un landou bleumarin cu roți mari, se juca fără griji, sub privirile placide ale

bonei, un copilaș de șase-șapte luni. Îl luă în brațe, ținându-l cu greu din cauza buchetului de care nu voise să se despartă și se întoarse către cei rămași lângă altar. Un bărbat tânăr, înalt și el, chiar foarte înalt și deopotrivă de suplu, îmbrăcat într-un smoking crem, potrivit cu solemnitatea din amiaza de sfârșit de vară la care luase parte, se grăbi să îi vină în întâmpinare. Luă copilul cu grijă infinită și începu să îl salte ușor și să îi vorbească într-o limbă știută doar de ei doi. I se alătură de îndată, destul de precipitat, un alt bărbat, îmbrăcat la rândul său în smoking – de astă dată negru. Dacă nu l-ar fi trădat părul încărunțit, aproape că ai fi putut să crezi că e de-o vârstă cu celălalt, căci întreaga lui ținută, proporțiile trupului și felul sigur în care se mișca îi dădeau un foarte convingător aer de tinerețe. Împreună, se îndreptară spre ceilalți, care îi primiră cu mici exclamații de bucurie. Copilul fu atins, mirosit, sărutat pe mânuțe și piciorușe, salutat în feluri stranii de fiecare dintre cei nu mai puțin de zece inși – femei și bărbați de vârste diferite – care alcătuiau distinsa adunare. Odată încheiat acest scurt ritual de integrare, grupul, în frunte cu cei trei care purtau pruncul, se îndreptă spre ușa masivă din lemn de stejar și părăsi incinta care rămase să se scufunde, împăcată, în ruminăția gloriei sale milenare.

Abia ieșiți din întunecimea capelei, cei prezenți, orbiți de lumina puternică a amiezii și neputându-se despărți, mai adăstară o vreme în curtea nu prea mare a bisericii, continuându-și printre lespezile de gresie ori granit ale mormintelor – multe din ele vechi de secole – conversația începută înăuntru. Se imbarcară abia într-un târziu în mașinile parcate peste drum și porniră disciplinați, unii după alții, în șir, conduși de automobilul în care se aflau doamna în alb cu copilul, împreună cu cei doi bărbați și bona.

Câteva clipe mai târziu, alaiul minuscul se pierdu în serpuirea falezei abrupte, dincolo de care se putea vedea

până departe La Manche, strălucind mat ca o imensă și veche tîpsie de argint.

În aerul tare, străbătut de miresme iuți venite dinspre larg, pacea solemnă a locului, tulburată pentru un scurt răstimp, se reașternea încet.

Varengeville-sur-Mer, cândva, poate într-un vis

Un firisor subțire de sânge i se scursese pe tâmpla stângă, scăpat de sub pansamentul prins cu stângăcie, și se oprise în părul încâlcit și plin de praf. Întinsă pe patul tare și îngust, cu ochii închiși și cu capul complet golit de gânduri, simțea vag cum șuvița caldă începe să se usuce. Altminteri, în mod paradoxal, o mare liniște i se instalase în toată ființa, ca și cum accidentul stupid prin care tocmai trecuse fusese porția ei de suferință la suma zilnică de nenorociri a lumii și, cumva, garanția că, pentru o vreme, nimic rău nu i se mai putea întâmpla.

Ambulanța de provincie – un „TV” din vremuri imemorale, cu vopseaua scorjită, prin care plâneau roșu table ruginite – începuse să cotească des, dând astfel de știre cui ar fi băgat de seamă la asemenea lucruri că intrașă în București. Deși mașina mergea încet, se hurduca îngrozitor la toate hopurile drumului, amenințând să se desfacă în bucăți dintr-o clipă-ntr-alta. Nu simțea. Adică simțea, dar nu-i păsa. N-o deranja câtuși de puțin. De parcă, prin lovitura de la cap, ar fi fost proiectată într-o altă dimensiune a sensibilității.

A tresărit, totuși, când ușa dublă din tablă s-a deschis și o voce le-a anunțat grijuliu:

— Hai, încet, că am ajuns. Hai, că vă ajut eu. N-avem decât doi pași de făcut, că am tras chiar la gardă, la

chirurgie. Hai, întâi doamna – ia uite ce palidă e – și p'ormă dom'șoara. Aaașă! Încet! Hopa!

Era șoferul care făcea acum și rol de infirmier. Le-a coborât pe amândouă din mașină cu mare grijă și, susținându-le ferm de câte un braț, le-a condus pe o potecă din dale mari de beton către o casuță albă cu un singur cat, acoperită cu țiglă maroniu-roșiatică: mai mult ca sigur amintita „gardă“.

De jur împrejur, un parc enorm adăpostea o grămadă de astfel de case, care mai mici, care mai mari, așezate divers, dar toate albe și cu un aer ambiguu de austeritate familiară, bine temperată de căldura după-amiezii de august. Era Spitalul 9.

Au intrat într-o încăpere mică, pardosită cu un lino-leum cafeniu dezlipit pe alocuri și mobilată sumar în chip de cabinet medical: nelipsitul pat înalt pentru consultații, o masă acoperită cu pânză albă pe care era așezat un telefon negru de ebonită, un scaun, un mic dulap din schelet metalic vopsit în alb, cu pereți și rafturi de sticlă, un cântar – alb și el – adăstând într-un colț, strâmb ca o barză bolnavă. Pe peretele din stânga, o ușă – și ea tot albă – purta demn inscripția „Sală de Tratamente“.

Acolo, șoferul-infirmier le-a predat cu comentarii minime asistentei în vârstă care ocupa unicul loc de la masă și scria de zor ceva într-un registru mare și ponosit, cu ochelarii lunecați de transpirație până pe vârful nasului.

— Așezați-vă aici pe pat să chem pe dom' doctor Condurachi, care e azi de gardă. Puteți sta așa sau vă duc dincolo să vă întindeți?

Asistenta se ridicase și se agita în jurul lor, preluând controlul. Au asigurat-o într-un cor stins că pot să stea așa, pur și simplu așezate pe patul înalt, cu picioarele atâr-nând în gol.

După câteva încercări, l-a găsit undeva pe doctorul Condurachi. L-a anunțat că avea „o urgență“, apoi s-a așezat să le treacă datele în registrul înfioiat de pe masă. Era în toate mișcărilor ei o siguranță care trăda ani buni de muncă în locuri ca acela. Până și formele ei îmbelșugate, cu proporții de noptieră, până și culorile incerte ale părului și pielii ei, până și vocea înaltă și cumva spartă aparțineau acelui spațiu, acelor mobile, acelei după-amiezi dezlănate, acelei întâmplări care scăpase oarecum din realitate și plutea în derivă la malul visului.

— Ce avem, Cati? Câte persoane? A, sărut-mâna! După pansamente, dumneavoastră sunteți, da? Ia să vedem... Ce s-a întâmplat, de fapt?

Nu apucaseră să răspundă la nici o întrebare. Stăteau ca niște găini speriate și îl priveau cu ochi ușor măriți pe doctorul care apăruse de nicăieri și adusesese cu sine o vibrație nouă în după-amiaza stătută de duminică. Era înalt, impunător chiar, cu un aer sportiv, susținut de halatul scurt, desfăcut la gât, dar mai cu seamă de perechea de blugi corect tociți pe pulpe și de pantofii albi de tenis. În plus, afișa o bună dispoziție care nu părea să aibă nimic în comun cu locul acela, ori cu vreuna din persoanele de acolo. Oare câți ani să fi avut? Poate treizeci? Oricum, nu apucase să fie marcat de rutina dură a profesiei pe care și-o alesese. Era din altă poveste decât asistenta. Era din altă poveste decât ele. De fapt, ele din ce poveste mai erau?

— Sunteți mama și fiica, nu-i așa?

— Nu. Eu sunt mătușa. Mama a rămas la locul accidentului.

— Dânsa conducea?

— Nu. Soțul meu. Și el a rămas acolo. De fapt, ei sunt amândoi teferi. Doar noi am fost rănite.

Între timp, doctorul se apropiase și începuse să le desfacă pansamentele cu mare dexteritate și grijă, acolo, pe

loc, ajutat de Cati, care se mișca expert prin încăpere, aducând instrumentele, substanțele, toate celelalte lucruri cerute de el, ținând ici, apăsând colo, notând dincolo, într-un ritm molcom, dar susținut fără abatere.

— Văd că vi s-a acordat deja un prim ajutor. Dumnezeu, cine v-a „festonat“ în halul ăsta? Cati, pregătește dincolo. E mai complicat. Trebuie să suturez din nou plăgile.

— Adică să ne coaseți din nou? Infirmierul din Ghergani, care ne-a cusut, ne-a atras atenția că nu are cel mai potrivit catgut – de fapt n-a avut nici anestezic –, dar că face foarte bine ce face.

Mătușa părea ușor speriată de perspectiva unei noi intervenții și dispusă să lupte cu hotărâre pentru ceea ce era deja bun-făcut. Și, pe deasupra, cu atâta chin!

— Într-adevăr: aveți pe frunte un fel de furculițe de sfoară. Vreți să vă aduc o oglindă? Mă tem că o să vi se facă rău... Poate că pe dumneavoastră nu vă interesează, dar la domnișoara e păcat. Câți ani aveți? o întrebă, privind-o intens, ca și cum ar fi voit să afle totul despre ea din această unică întrebare.

— Cincisprezece și... aproape șaisprezece...

Vocea îi era pierită de emoție și, pe deasupra, simțea cum, sub privirile cercetătoare ale doctorului, roșește până la urechi. Ce timiditate idioată! Nu numai că nu îndrăznea să îi întoarcă privirea, dar își dorea din răspuț să dispară de pe fața pământului în chiar clipa aceea. De ce se tot uita așa fix la ea ? Ce văzuse?

— Aproape șaisprezece? Aș fi putut să jur că aveți optsprezece sau chiar nouăsprezece! Sunteți și foarte înaltă... Faceți baschet, sunt sigur. Se vede după musculatura picioarelor.

Ia te uită! Când avusese timp să vadă toate astea? De fapt, de când venise, o măsura ușor amuzat, cu ochi expert. Avea o privire caldă, albastră și adâncă, pe care ea nu i-o

putea susține nici măcar o secundă. De altfel – și aici poate că de vină era șocul –, asta era cam tot ce putea spune despre acest personaj care dăduse buzna în viața ei cu cinci minute înainte și care o descosea acum, iată, chiar și la propriu!

Adică, încă nu începuse. Tocmai le trecuse „dincolo“, în sala de tratamente și își pregătea instrumentarul pentru mica intervenție. Lucra repede și, între timp, făcea mici glume și le punea întrebări.

Acum, că era ocupat, îl putea privi aproape în voie, încercând totuși să nu bage de seamă mătușa Lori. Așa îi spuneau ei acasă, Lori. Nu știa de unde i se trăgea, pentru că, altminteri, o chema Iulia. Ea ar fi observat imediat, și cine știe ce comentarii ar fi făcut chiar acolo, cu ceilalți de față. Putea să fie uneori îngrozitor de deplasată.

Da, doctorul trebuie că era un tip bine. Sigur, așa o să spună Lori mai târziu. Era expresia ei: un tip bine. Asta putea să spună aproape cu siguranță chiar și ea, deși era clar că până acum nu întâlnise nici unul în carne și oase. Într-adevăr, ce ciudat! Nu cunoscuse până acum nici un bărbat tânăr și frumos și cu un aer atât de *à l'aise*. De fapt, unde ar fi putut să-l întâlnească? Viața ei se derula între casă și școală cu o precizie și o monotonie de metronom. În casa lor intrau doar prieteni ai părinților, oameni de vârsta lor, cu familii și copii deja mari. La școală, profesorii erau de vârsta părinților, iar colegii – de vârsta ei. Unde pui că băieții pe care îi vedea prin școală păreau cu toții stupizi și infantili – niște adolescenți timizi, plini de coșuri, cu brațe subțiri și voci caraghioase, care mai aveau încă mult de crescut până să devină interesați – fie și numai pentru o plimbare în parc. E drept că nu știa cam cum ar trebui să se petreacă lucrurile ca să se ajungă la așa ceva, adică la o plimbare în parc împreună cu un

băiat, sau pentru ce ar mai fi putut fi interesant un băiat în afară de măritiş, cândva, peste mulţi ani.

Totuşi, dacă se gândea bine, bărbaţi frumoşi mai văzuse, pentru că mergea – destul de rar, e drept – la cinema. La Cinemateca de pe bulevardul Magheru îi văzuse pe Alain Delon în *Laleaua neagră*, pe Belmondo în *Cavalerul Pardaillan* şi chiar pe Elvis în *Vesellie la Acapulco*. Iar la Patria sau la Scala, pe marii actori ai anilor '80, Robert Redford, Paul Newman, iar mai târziu, Richard Gere făcuseră filme mari, în care farmecul lor personal avusese un cuvânt greu de spus. Pentru că toţi erau, după câte îşi dăduse foarte bine seama, absolut fermecători. Nu se gândise însă niciodată prea mult la ei. I se părea că nu fac parte din viaţa reală, că există doar acolo, pe pânză, coborâţi din poveste, cam ca Feţii-Frumoşi din basmele pe care le citise până nu de mult.

Doctorul încărcă acum o seringă. Privind fix la acul acesteia, pe frunte îi apăruse o cută uşoară, iar faţa îi devenise brusc serioasă. Avea un profil cu linii ferme, uşor ascendente, poate din cauza sprâncenelor care se prelungeau mult către tâmpile. Nasul drept, bine conturat, contrazicea cumva linia arcuită a buzelor. Cu totul, avea aerul unui câine de vânătoare de rasă pură, care adulmeca prada. Chiar şi părul castaniu-închis, sârmos şi tuns destul de scurt, completa portretul în exact aceeaşi idee. Doar luminile vesele din ochi îndulceau când şi când expresia de mare determinare ce i se citea pe chip. Şi vocea. Da, vocea lui avea în ea ceva blând şi învăluitoare care îţi dădea un fel de siguranţă că te afli pe mâini bune. Sau poate că aşa i se părea ei.

— Să veniţi aici, domnişoară! Începem cu dumneavoastră. Scoateţi-vă sandalele şi aşezaţi-vă pe masă, cu capul încolo. Aşa! Foarte bine. Acum va trebui să vă rad sprâncenele.